

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐξορῶμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια κι' ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νᾶναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοιχτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀλ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅκτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀτ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδὸν Σεπτεμβρίου
καὶ σφαδασμοὶ θηρίου.

Χίλια τριανταπέντε καὶ τετρακόσ' ἀκόμα,
παντοῦ φρικτὰ σφαγεῖα καὶ πτωμαίνης βρῶμα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος, σκέτος.**

Φ.—Στὸν Ρήγα τὸν Ἀλέξανδρο, ποῦ βασιλεύει τώ-
[ρα,

ἀκόμη δὲν ἐπήγαμε σὰν μάγοι μὲ τὰ δῶρα.
Τὸν Ρήγα τὸν Ἀλέξανδρο θαρρῶ πῶς τὸν ἔχασαμε
μὲς σ' τοῦ ντιουνιᾶ τὰ χάλια,
ὁποῦ κι' ἐμεῖς ἐχάσαμε
ταυγά καὶ τὰ πασχάλια.

Μέσα σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς,
μέσα σὲ τέτοιαις ταραχαῖς,
ὁποῦ κι' ἐμεῖς σαστίσαμε,

Γι' αὐτὸν δὲν βγάλαμε λαλιά,
καὶ τὸν καινούριο Βασιλῆᾶ
δὲν τὸν ἐχαιρετίσαμε.

Π.—Καινούριος Ρήγας, Φασουλῆ,
κι' ἀκόμη μέσα σ' τὴν Αὐλὴν
δὲν παρουσιασθήκαμε.

Καὶ τὸνομα τοῦ Βασιλῆᾶ
ἐπέρασε, μωρὲ τσολιᾶ.
καὶ δὲν τὸν θυμηθήκαμε.

Φ.—Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρε Περικλῆ, νὰ πᾶμε σ' τὸ Πα-
[λάτι,

καὶ νὰ τὸν χαιρετίσωμε μὲ χίλια δαὶ σπολλάτη.
Ἐμπρὸς κι' ἐμεῖς μὲς σ' τὴν Αὐλὴν
νὰ πᾶμε τὴν καινούρια,
κι' ἄς μᾶς φωνάξουνε πολλοὶ:
καλα σας ξυπνητούρια.

**Ἡ δὴ δὴς τῶν λιμαδόρων
ἐμπροσθεν τῶν Ἀνακτόρων.**

Φ.—Τώρα, ποῦ μαῦρος δαίμων
μαίνεται σ' τῶν πολεμῶν
τὴν πλάσιν τὴν Μαινάδα.

Ἦλθα χωρίς βιολιά
σ' τὸν νέο Βασιλῆᾶ
νὰ κάνω σατινάδα.

Κι' ὁ Ρήγας ὁ πατὴρ σου σ' τὰ χρόνια μας ἐκείνα
ἔφευγε σ' τὴν γιορτὴν τοῦ μεσ' ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα.
Μᾶς λένε σὺς τὸν ἔχεις πρῶτον ὑπόδειμά σου
σὲ πράγματα πολλὰ,
κι' ἐσκέφθηκες καλὰ
νὰ πᾶς εἰς τὴν Χαλκίδα νὰ κάνης τὸνομά σου.

Πάντα νὰ τὸν ἐνθυμῆσαι
καὶ πιστὰ νὰ τὸν μιμῆσαι,
μὴ γὰρ τίποτα λυποῦ.

Χαῖρε χαῖρε κι' εὐδαιμόνει,
καὶ ποτέ σου μὴ λησμόνει
τὸν παποῦ σου, τὸν παποῦ.

Μὴ θέλῃς δούλους Αὐλικούς
καὶ θεωρίας μὴν ἀκοῦς
κάτι κουφιοκεφάλων.

Ὅπου θαρροῦν ἀνώτερο
τὸν Ρήγα τὸν χειρότερο
πολιτικῶν μεγάλων.

Γέλα' στῆς πονηρίαις
αὐλοχολάκων κούφων
καὶ στέκα μακρὰ τους.

Αὐταῖς ἢ θεωρίαις
Βασιλοφρόνων μπούφων
τρῶνε τοὺς Κορωνάτους.

Κι' ὅποιος ἔτσι βασιλεύει καὶ στοὺς χρόνους τοὺς
καλοὺς,
καὶ πρὸ πάντων' στοῦ πολέμου τὸν αἵματηρὸν αἰῶνα,
τοῦτος φαίνεται χρεώστης τῆς κυρίας Μιχαλοῦς
καὶ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ βλάκας μὲ Κορῶνα.

Δεῖξε κρίσι περισσή,
κι' ἂν σὰν ἄνθρωπος καὶ σὺ
κάνῃς λάθος ποῦ καὶ ποῦ.

Ὅμως σόφρων θὰ φανῇς
ἂν ποτέ δὲν λησμονῇς
τὸν παποῦ σου, τὸν παποῦ.

Κι' ἐγὼ βλέπων τας τὸν Θρόνο
τοῦτο θὰ σοῦ λέω μόνο:
τὸν παποῦ σου μὴν ξεχάσῃς
καὶ ποτέ σου δὲν θὰ χάσῃς.

**Ἀνοστ' ἀστεῖα καὶ χωρατὰ
τοῦ Περικλέτου τοῦ φαφλατᾶ.**

Π.— Τοῦ Θρόνου σὰν ἀνέβῃς τὰ σκάλια
δὲν σοῦπαμ ἓνα λόγο, Βασιλεῦ.
Μὲ τούτους τοὺς πολέμους ἔαλισθήκαμε
κι' ἐμεῖς οἱ δὲ τοῦ κόρου ποιηταί,
ἐν τούτοις ἂν ἀργὰ σὲ θυμηθῆκαμε,
μὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Ἐόρταζε σεμνῶς, μετριοφρόνως,
τὸνομα τοῦ μεγάλου Μακεδόνα,
καὶ δίχως Ἡρακλάκηδες τοῦ Θρόνου
θὰ σοῦ φωνάζουν ὅλοι καὶ τοῦ χρόνου.

Στέκα' ψηλὰ' στὸ Θρόνο μὲ γνῶσι κι' ἐξυπνάδα,
κι' ἂν εἶναι περιστάσεις παρὰ ποτε δεινὰ,
ὅμως θ' ἀκοῦς νὰ λέμε σὲ κάθε πατινάδα:
ὦ τοῦ ξυπνοῦ παποῦ σου ξυπνότερ' ἐγγονέ.

Κι' ἂν γὰρ τοῦ Θρόνου τὰ δεινὰ
εἶσαι μικρὸς ἀληθινὰ
κι' ἀλάλητο πουλάκι.

Κι' ἂν λείπ' ἡπεῖρα κι' ἡ σπουδή,
ἀλλὰ δὲν φαίνεσαι παιδί
μὲ κούφιο κεφαλάκι.

Μιὰ Κορῶν' ἄς σὲ λαμπρύνῃ,
ἀλλὰ νᾶναι κι' ἀρεστή
σὲ ψυχροὺς καὶ θερμοαίμους.

Κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
νὰ μῶς λὲς Λατινιστί:
λαμπορέμους λαμπορέμους.

Ὅπως' φέρθηκες ὡς τώρα νὰ φερθῇς καὶ τοῦ λοιποῦ,
καὶ ξυπνὸς καὶ σάν κοιμάσαι
κάνε τρόπο νὰ θυμάσαι
τὸν παποῦ σου, τὸν παποῦ.

**Κι' ἄλλο' στὸν Ρήγα μέλος,
συνέχεια καὶ τέλος.**

Φ.— Ἐχε σκέψι καὶ δουλειὰ
τοῦτο μόνο, Βασιλεῦ,
νὰ πηγαίνῃς σὲ τομεῖς
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς,
καὶ νὰ στέφῃς παλληκάρια
μὲ τῆς δάφνης τὰ χλωνάρια.

Θὰ σὲ μάθῃ, Βασιλεῦ,
τῆς παλληκαριᾶς ἡ ἀρετὴ
πῶς νὰ μεγαλοφρονῇς.

Κι' ἂν γαυγίζονε σκυλῖα,
πλὴν ποτέ μὴ σοῦ κλέψῃς
κομματάρχη νὰ βεγγῇ.

Ἀν' ὁμῶς κατηγούμενος ἀπὸ καλῶν φωνῶν
"δική σου θέλῃς τὴ Βουλή," δὶκό σου καὶ τὸ κράτος,
τότε, Μεγαλειότατε, θὰ νύψωμεν τὰς χεῖρας
καθὼς τὰς ἐννεμὲς ποτὲ κι' ὁ Πόντιος Πλάτος.